

Arrest

nr. 287 227 van 4 april 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 november 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 27 april 2021 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 18 november 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij de verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 november 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.04.2021 werd ingediend door :

A. (...), S. (...) N. (...) H. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Irak
geboren te (...) op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 03.08.2015 diende betrokkene een eerste VIB in. Op 08.07.2016 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) aan betrokkene zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming. Het volgende VIB, ingediend op 07.12.2016 werd op 31.07.2017 niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Tegen deze beslissing diende betrokkene beroep in bij de RVV dat op 08.06.2017 werd verworpen. Een derde VIB ingediend op 19.07.2017 werd op 17.08.2017 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, hij ging hiertegen niet in beroep. Een vierde VIB ingediend op 13.12.2017 werd op 23.01.2018 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, hij ging hiertegen niet in beroep. Een vijfde VIB ingediend op 08.05.2018 werd op 29.08.2018 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, hij ging hiertegen niet in beroep. Een zesde VIB ingediend op 25.10.2018 werd op 21.01.2019 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, het beroep werd op 11.09.2019 verworpen door de RVV. Een zevende VIB ingediend op 30.10.2019 werd op 24.08.2020 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, hij ging hiertegen niet in beroep. Een achtste VIB ingediend op 04.11.2020 werd op 29.01.2021 niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, hij ging hiertegen niet in beroep. De duur van deze procedures - namelijk iets meer dan elf maanden voor de eerste, zes maanden voor de tweede, een maand voor de derde, iets meer dan een maand voor de vierde, iets minder dan vier maanden voor de vijfde, iets minder dan elf maanden voor de zesde procedure, iets minder dan tien maanden voor de zevende en iets minder dan drie maanden voor de achtste procedure- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering dat betrokkene het risico zou lopen op ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM en de vermelding van de dodelijke epidemie volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verder verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met mevrouw G. (...) (ov: (...)), dewelke over een legaal verblijf beschikt. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak

van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Uit het administratief dossier blijkt daarnaast dat betrokkene sinds 01.09.2022 niet meer op hetzelfde adres verblijft als mevrouw G. (...), het is onduidelijk of betrokkene nog een relatie heeft met mevrouw G. (...).

Betrokkene haalt aan dat hij in zijn land van herkomst geen familiaal netwerk heeft waar hij terecht zou kunnen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 22 jaar in Irak en zijn verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om terug te keren niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft het feit dat betrokkene niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar Irak omwille van de relatie met een Christen, dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om als buitengewone omstandigheden aanvaard te worden. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van de relatie niet zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene legt een negatief reisadvies voor Irak voor. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Irak geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart de Irakese nationaliteit te hebben en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

De bevoegde Belgische ambassade voor Irakezen is gelegen in Amman, Jordanië. Het feit dat betrokkene een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen bij de Belgische ambassade in Jordanië kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om een verblijfstitel te verkrijgen die hem zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Jordanië te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen indien de Belgische ambassade dit zou vragen. De Belgische ambassade in Jordanië werkt ook samen met 'outsourcing visa centers'. Tot 15.09.2021 was dat VFS Global. Vanaf 15.09.2021 is dat TLS Contact. Beiden hebben centra gelegen in Bagdad en Erbil. Met andere woorden Irakezen kunnen ook via de centra in Bagdad en Erbil hun visum aanvragen. Deze info kan betrokkene terugvinden via deze link: <https://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naarbelgie-komen/visum-voor-belgie>

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn VIB niet was afgesloten. Voor wat zijn tewerkstelling bij een fastfood restaurant betreft, dient er opgemerkt dat zij enkel als doel had betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits zijn VIB werd afgesloten vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het argument dat het gezien de corona maatregelen onmogelijk is om internationale verplaatsingen uit te voeren kan dit niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat er geen internationale vluchten naar Irak of Jordanië meer worden uitgevoerd omwille van de corona maatregelen waardoor zijn mobiliteit ernstig beperkt zou worden. Ook al kan niet ontkend worden dat de coronapandemie algemeen bekend is en deze pandemie beperkingen

tot gevolg heeft gehad voor het reizen, toont betrokkene niet aan dat hij vruchteloze pogingen zou ondernomen hebben om naar Jordanië of Irak terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen.

Verder beweert betrokkene dat hij bij aankomst in een zeer gestoorde psychologische toestand verkeerde en hij met zijn levenspartner tot rust en evenwicht is kunnen komen. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen attest voorlegt waaruit blijkt dat betrokkene psychologische problemen zou hebben.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert 2015 in België verblijft, dat hij goed Nederlands zou spreken, dat hij ook Franse lessen volgde, dat hij een grote vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7; 9bis; 51/4, §1, 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10; 11; 23 en 32 van de Grondwet, van de artikelen 6 en 9 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), van artikel 7 van Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Richtlijn 2005/85/EG), van de artikelen 3; 4; 8; 13 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de manifeste appreciatiefout. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker eveneens het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) geschonden acht.

Ter adstruering van zijn enig middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Attendu que la partie requérante , qui avait demandé un séjour de plus de trois mois sur base de l'article 9 bis le 27.04.2021 , s'est vu notifier le 25.11.2022 une décision déclarant sa demande irrecevable.

Que la partie adverse se réfère en premier lieu abondamment aux multiples procédures d'asile initiées par la partie requérante et dont elle a été déboutée.

force est de constater que cet argument ne saurait en soit justifier la décision intervenue, dès lors que l'application de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 ne porte pas comme exigence que la partie requérante réside légalement en Belgique afin d'initier une demande d'autorisation de séjour de plus de 3 mois.

bien au contraire cette disposition vise précisément le cas des personnes se trouvant en situation de séjour illégal et souhaitant mettre un terme à cette illégalité.

que se faisons, la décision semble ajoutée à l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 une condition que le texte ne comporte pas. Que ce seul constat suffit à justifier l'annulation de la décision.

que la partie requérante n'a par ailleurs pas non plus invoqué la longueur de ces procédures en Belgique, mes davantage l'intégration qui en a nécessairement résulté c tout comme la distancia passion progressive mais certaine des liens qui le liaient encore avec son pays d'origine en guerre, l'Irak.

la longueur de ce séjour

Ce maintien dans le pays doit être reconnu comme fondé, dès lors que votre Conseil a annulé la décision de la partie adverse d'irrecevabilité du 06.02.2013 mais que la partie adverse l'a elle-même déclarée recevable le 19.04.2017, soit globalement quelques 5 ans après l'introduction de la demande...

la longueur de ce séjour et la circonstance que la partie requérante née en 1997 et arrivée en Belgique en 2015, on pour conséquence que la partie requérante c'est profondément occidentalisée et qu'il lui serait pour cette raison extrêmement difficile de se rendre fût-ce temporairement dans son pays d'origine dans le seul but de se conformer à l'obligation de l'article 9.2 de la loi du 15 décembre 1980.

Attendu qu'il convient en l'espèce d'abord d'examiner si la décision entreprise est conforme à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 impose à la partie adverse de tenir compte de l'intérêt de l'enfant, de la situation de famille, de la situation de santé de la partie requérante au moment où elle prend une décision qui lui est défavorable , en l'espèce une décision qui déclare irrecevable sa demande d'autorisation de séjour de plus de 3 mois , mettant un terme à toute possibilité de régulariser son séjour en Belgique , alors que la partie requérante y est implantée et intégrée depuis plus de 7 ans, rendant son pays d'origine quasi étranger et hostile...

Un « retour » , même temporaire dans le pays d'origine serait catastrophique sur le plan social, émotionnel et psycho-sociologique.

Un véritable « choc de culture » au regard de l'intégration de la partie requérante en Belgique et sa complète adhésion à un système démocratique sur le plan politique, neutre sur le plan religieux et égalitaire sur le plan des sexes.

D'autant que le retour au pays ne constitue in casu qu'une étape du périple puisque la demande de séjour article 9 devrait être introduite en Jordanie à Amman , un pays totalement inconnu mais également onéreux pour y séjourner ;

--

Un « retour » compte tenu de ces éléments serait catastrophique et dangereux, à tout égard. .

La partie adverse estime par ailleurs ne pas devoir retenir la relation que la partie requérante entretient avec une dame mariée de nationalité polonaise et vivant en Belgique en séjour légal, comme étant une circonstance exceptionnelle, au motif que la partie requérante ne démontrerait pas l'impossibilité pour sa compagne de l'accompagner le temps de régulariser sa demande au pays et d'en attendre la réponse.

la motivation de la partie adverse ne rencontre en aucun point les éléments avancés par la partie requérante quant à cette relation et l'impossibilité résultant de cette relation, à se rendre en Irak seul ou accompagné du reste :

Notons tout d'abord que la compagne de la partie requérante travaille en Belgique et est donc tenu à des engagements contractuels qu'elle ne peut rompre unilatéralement.

particulièrement lorsqu'elle est soumise à une obligation de maintenir son travail afin de maintenir son séjour en Belgique.

la partie requérante à par ailleurs fait valoir que son union avec une personne de à confession catholique, sans autorisation préalable et de surcroît avec une femme encore engagée dans les liens du mariage et mère de 2 enfants, ne pouvait être accepté socialement et familialement en Irak au regard des traductions existantes ;

Tout comme du reste d'ailleurs la famille de sa compagne ne peut envisager favorablement un divorce et une union avec une personne d'origine irakienne et de confession musulmane.

Dans ce contexte que la partie requérante à bel et bien invoquée mais dont la partie défenderesse n'entend pas tenir compte, il ne saurait être raisonnablement contesté que la relation serait interrompue et que la compagne de nationalité polonaise et chrétienne ne saurait en aucun cas se rendre en Irak...

la décision en sa motivation ne rencontre pas le particularisme de la demande de la partie requérante et se doit donc d'être annulée.

La partie adverse remet enfin en cause la circonstance que la partie requérante n'aurait plus d'attache familial ou social En Irak en dépit de son long séjour en Belgique qu'elle semble occulter, et invoque par ailleurs que la partie requérante pourrait toujours se faire octroyer des aides au retour afin de financer son retour.

La partie requérante fait observer qu'elle a quitté l'Irak alors qu'elle avait à peine 18 ans et qu'elle est actuellement âgée de 29 ans...

La guerre en Irak a éclaté les liens familiaux et sociaux.

elle a décimé les familles il les a majoritairement plongées dans la précarité.

Ce que la partie adverse suggère est strictement hypothétique mais également totalement déraisonnable.

la partie requérante ayant quitté l'Irak à ses 18 ans force est de constater que le seul réseau social qu'elle avait pu développer à cet âge était le réseau formel dans son quartier, à l'école et très brièvement dans son milieu professionnel de la restauration...

que dans l'intervalle de 7 ans les adolescents de 18 ans sont devenus des hommes matures proche de la trentaine, qui ont tous connu des parcours différents.

il est totalement illusoire mais également dénués de toute pertinence de penser que la partie requérante en cas de retour pourrait-on encore compter sur un réseau social fondé à l'adolescence..

particulièrement lorsqu'en l'occurrence les condisciples de la partie requérante ont connu en Irak depuis 2015 des conditions de vie extrêmement différentes de celle vécue par la partie requérante en Europe durant la même période.

Il y a un gros à parier que la partie requérante ne sera pas bien accueillie par les gens de son quartier en cas de retour, puisqu'il sera considéré comme une personne ayant eu la chance d'échapper à la guerre et aux privations, L'Europe étant toujours considérée comme un eldorado...

Que tel sera également le cas dans n'importe quelle partie de l'Irak puisque la société est en essentiellement clanique, il n'est pas possible de s'installer en Irak sans décliner son origine et son appartenance à un clan.

Enfin virgule la partie requérante avait invoqué à l'appui de sa demande l'insécurité la situation toujours chaotique en Irak pour justifier d'une très grande difficulté à y retourner.

Qu'il est évident que cette insécurité et ce chaos ne vise pas que les touristes mais bien toute personne mettant pied sur le sol irakien.

la décision entreprise ne répond pas à la préoccupation particulière de la partie requérante qui en tant que ressortissant irakien se trouverait de facto en sol irakien en cas de retour et particulièrement à Bagdad, sa ville d'origine.

Que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont l'auteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent les fondements de cet acte ;

Cette obligation a été généralisée par la Loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels ;

Le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

E. Cerexhe et J. Vande Lanotte rappellent que "Lorsqu'il s'agit de décisions qui ont fait l'objet de discussions au sujet desquelles l'autorité dispose d'un large pouvoir d'appréciation, la motivation doit être détaillée. "

Dans la justification de l'amendement qui est finalement devenu l'article 3 de la Loi sur la motivation formelle des actes administratifs, on peut lire, "Sila motivation est obligatoire, il doit y avoir un rapport de proportionnalité entre l'importance de la décision et sa motivation". Tel est le sens du membre de phrase: "Elle doit être adéquate". En commission de la chambre, le ministre a estimé que "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6).

La motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la Loi 29 juillet 1991.

Le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la Loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14 juin 2002, n o 107.842) ;

Attendu que la demande d'autorisation de séjour de plus de 3 mois introduite par l'étranger doit être examinée par l'autorité dans chaque cas d'espèce et à titre individuel ;

Attendu qu'un même fait peut à la fois être une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour (C.E., n° 73.025 du 09 avril 1998) ;

La décision argue que ni la longueur du séjour ni la qualité non contestée de son intégration ne démontreraient qu'un retour serait particulièrement difficile ou constitueraient une circonstance exceptionnelle ;

- Force est de constater qu'en l'espèce la partie adverse n'infirme ni la longueur du séjour ni la bonne intégration de la partie requérante, lesquels sont du reste attestés par le dossier administratif auquel il est fait référence ;*
- La partie adverse en l'espèce tente de justifier son refus en jouant littéralement sur les mots, de donner une motivation apparente, sans pour autant rencontrer les éléments concrets justifiant le refus au regard des éléments factuels allégués.*
- Au regard des éléments développés par la partie requérante à l'appui de sa demande, la partie adverse ne pouvait motiver valablement sa décision ni prendre une décision adéquate en se limitant à énumérer ce que la partie requérante faisait valoir pour les réfuter sur base de seules références jurisprudentielles, sans procéder à l'examen concret des éléments énumérés.*
- à l'analyse la partie adverse n'a en réalité strictement rien dit de tangible ni de concret , hormis une généralité qui ne peut servir de base au soutien d'une décision administrative ; concrètement la partie adverse ne dit pas pourquoi, ni en quoi les éléments eux bien concrets , présentés par la partie requérante ne seraient pas de nature à établir le bien-fondé d'une régularisation et à tout le moins sa recevabilité ;*
- Dans le cadre de l'article 9 bis, il n'est pas contesté que la partie adverse bénéficie d'un large pouvoir discrétionnaire ;*
- La partie adverse ne présente cependant pas une motivation adéquate, ni même de motivation formelle dès lors qu'elle n'expose pas les motifs pour lesquels les arguments concrets présentés par la partie requérante n'ont pu être retenus pour fonder une recevabilité à la régularisation de séjour*
- A ce stade également ne ressort même pas que ces éléments aient été examinés, ce qui aurait permis à la partie adverse de prendre la mesure de la dimension humanitaire de la demande et du déchirement qu'impliquerait un retour en Irak ;*
- La partie requérante n'a jamais prétendu « devoir » obtenir une régularisation de séjour sur base des éléments concrets et non contestés qu'elle a présenté, mais entend néanmoins qu'il lui soit donné une réponse adéquate, ce que ne constitue nullement la motivation de la décision*

La partie adverse estime que la bonne intégration en Belgique ne serait pas un élément révélateur d'une impossibilité de retourner au pays d'origine et c'est bien là le seul angle sous lequel elle examine les éléments invoqués par la partie requérante dans le cadre de sa demande 9 bis, une impossibilité ;

Or, la partie adverse convient bien, puisqu'elle le note un peu plus loin dans sa décision, que l'intéressé doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation de séjour dans son pays d'origine de résidence à l'étranger;

Il ressort néanmoins de l'analyse de la motivation de la décision entreprise, que c'est sous le seul angle de l'impossibilité de retour, mais pas de la difficulté de retour que la partie adverse a examiné les éléments invoqués par la partie requérante ;

Or, des éléments ne pouvant justifier une impossibilité de retour peuvent néanmoins justifier une difficulté particulière de retour ;

La partie adverse devait donc examiner non seulement l'impossibilité de retour, mais également la simple difficulté particulière de retour que pouvaient amener les éléments invoqués par la partie requérante , ce qu'elle ne fait pas ;

Des lors, la partie adverse n'a pas correctement appliqué l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 et n'a pas examiné si les éléments invoqués par la partie requérante constituaient une difficulté particulière de retour ;

Il faut en conclure que la partie adverse viole non seulement l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980, mais également l'article 62 visé au moyen ;

Des lors, il convient d'annuler ou à tout le moins de suspendre la décision entreprise ;

La décision rejette également les motifs d'ordre sécuritaires, envisagés également sous le seul angle d'une « impossibilité » de retour mais non sous celui d'une « difficulté particulière » en arguant de différents motifs, lesquels ne résistent pas davantage à l'analyse, ne rencontrant concrètement ni les éléments concrets et personnels avancés ni ne démontrant d'un examen individualisé.

La seule référence à la procédure d'asile clôturée ne saurait soutenir la conclusion que la partie requérante ne risquerait pas des traitements inhumains en cas de retour en violation de l'article 3 de la CEDH, dès lors que ce ne sont pas les mêmes éléments invoqués à l'appui de la demande 9 ter.

In ne paraît nullement acquis que la partie requérante puisse y vivre conformément à la dignité humaine, d'autant qu'elle n'y a jamais ouvert le moindre droit en raison de son absence prolongée.

Les commentaires de la décisions concernant les articles produits par la requérante ne rencontrent pas le critère de pertinence ni celui d'adéquation permettant de soutenir la décision.

Pour mémoire la partie requérante développait , entre autre n ce qui suit en terme de requête :

« De terugkeer van verzoekende partij is onmogelijk omwille van de politieke problemen in het land van herkomst van de verzoekende partij, nl Irak, waar een blijvende onveiligheid steeds heerst en waar zij ook niet meer over een familiale netwerk beschikt.

Het is namelijk zo dat het Iraakse gezin van de verzoekende partij de huidige levenswijze van de verzoekende partij geenszins accepteert.

De verzoekende partij leeft inderdaad in België samen met een Poolse dame die in Polen steeds getrouwd is.

Het betreft Mevrouw G. (...) B. (...), van Poolse nationaliteit: hett koppel is ingeschreven op hetzelfde adres sedert 09.05.2019.

De dame behoort tot een heel katholieke familie die geen echtscheiding wil aanvaarden .

Voor zover de dame geen echtscheiding aanvraagt en haar relatie met de verzoekende partij tot het Belgisch grondgebied beperkt, laat haar man en haar gezin haar met rust.

Dit houdt echter in dat het huidige koppel in België niet kan huwen en evenmin een partnership sluiten.

Het gezin van de verzoekende partij, die de Islam volgt kan geen buitenechtelijke relatie dulden.

Een relatie die bovendien zonder hun instemming gesloten werd, me een vrouw die ouder is dan hun zoon en die bovenop een Kristen is die zich niet heeft willen bekeren.

Voor het gezin van de verzoekende partij kan de situatie niet worden geduld noch aanvaard.

De verzoekende partij is de facto door haar familie verstoten daar zij de regels van de Islam niet heeft nagekomen , regels die ook de regels zijn van hun stam.

De verzoekende partij is onzuiver geworden.

Dat zij in geval van zelfs tijdelijke terugkeer naar Irak , volledig afgezonderd zou zijn , daar waar de clan in Irak een heel belangrijk element is , als garantie van een minimum aan veiligheid en solidariteit.

Dat het verder uiteraard volledig uitgesloten is dat de verzoekende partij met haar huidige Kristen Poolse vriendin naar Irak zou gaan, wegens evidente veiligheidsredenen, te linken zowel aan de algemene veiligheidssituatie in Irak maar ook , en zelfs voornamelijk aan de persoonlijke situatie van het koppel.

Een terugkeer naar Irak zou derhalve een scheiding van de familie cel inhouden, daar waar de verzoekende partij haar pas verworven stabiliteit aan haar partner linkt.

Een terugkeer kan derhalve niet zonder ernstige risico's worden aanzien.

Dat de algemene veiligheidssituatie slecht is zoals het Ministerie van buitenlandse zaken het zelf aangeeft;

Ten gevolge van een zeer volatiele veiligheidssituatie, wordt het formeel afgeraden om zich naar Irak te begeven. In heel Irak is er nog geweld en vinden nog steeds aanslagen plaats. In de autonome regio van Koerdistan is een militaire operatie aan de gang.

De grootste voorzichtigheid wordt aangeraden bij reizen naar Irak. Belgen worden aangeraden verplaatsingen te vermijden, demonstraties en samenscholingen te vermijden en niet in de buurt te komen van militaire of officiële gebouwen. Verder worden Belgen gevraagd de evolutie van de situatie nauwlettend op te volgen. U informeert ook best de Belgische Ambassade in Amman per e-mail naar amman@diplobel.fed.be (link stuurt een e-mail). https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/irak

Dat tot slot ook dient te worden aangekaart dat België in Irak niet vertegenwoordigd wordt;

Dat de diplomatieke post bevoegd voor Irak zich in Jordanië , in Aman bevindt, een land waar de verzoekende partij geen toelating heeft om te verblijven en waar zij evenmin opvangmogelijkheden heeft;

1. Integratie

Dat de integratie van de verzoekende partij zeker duurzame sociale bindingen heeft teweeggebracht die zij gedurende haar verblijf alhier ontwikkeld heeft en ook op deze • basis kan geregulariseerd worden conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij heeft namelijk vanaf haar aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich wel degelijk profileerde en hierbij niet onopgemerkt bleef.

Deze integratie van verzoekende partij heeft zich op allerlei vlakken afgespeeld.

Vooreerst was zij zich maar al te goed bewust van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook inhield dat zij minstens één van de landstalen zo snel mogelijk diende aan te leren.

Verzoekende partij spreekt op heden goed de Nederlandse taal.

Zij heeft echter ook Franse lessen gevolgd, toen zij bij haar aankomst zich te Luik ging vestigen.

Een en ander is uiteraard evident na een zo lang verblijf waarop verzoekende partij kan terugblikken.

Op economisch gebied heeft de verzoekende partij steeds de nodige inspanningen geleverd.

*Zo heeft zij steeds gewerkt wanneer dit voor haar administratief gezien mogelijk was.
Zij heeft werk kunnen vinden in een sector die haar bekend was, nl de Horeca sector;*

De verzoekende partij heeft in Irak voor kok gestudeerd tussen 2011 – 2013 en was er tewerkgesteld in de bekendste Hotels als de Sheraton en de Babylon Rotana.

Zij heeft echter probleemloos aanvaard voor een fastfood te werken in België.

Dat verzoekende partij vanaf haar aankomst in haar eigen levensonderhoud heeft voorzien.

Dat zij in het verleden reeds tewerkgesteld was in de Horeca sector en steeds geapprecieerd werd.

Dat zij ingeval van regularisatie aldaar onmiddellijk kan worden tewerkgesteld.

Dat de inspanningen die verzoekende partij heeft geleverd en tot op heden levert duidelijk aantonen dat zij in haar eigen levensonderhoud kan voorzien en dat zij wil en kan werken en dat zij niet wenst te profiteren van de Belgische Staat, integendeel, dat haar eigen ondernemingszin aantoont dat zij juist ten dienste wil staan van de Belgische économie en haar onderdanen.

Op sociaal vlak heeft verzoekende partij zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit heeft zij een g"rote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die haar wil steunen en helpen."

La partie requérante a dès lors bien évoqué et cadré sa situation personnelle par rapport à l'information d'ordre général qu'elle a fournie ;

La partie adverse n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments du dossier administratif présenté par la partie requérante

La partie requérante rappelle la jurisprudence ci-avant énoncée du conseil d'État à cet égard.

La motivation ne répond pas à l'obligation de motivation formelle, des lors qu'il ne ressort pas de la décision que les arguments concrets de la partie requérante ait été examinés, la décision s'abritant bien au contraire derrière un exposé strictement rhétorique et jurisprudentiel pour dire et estimé qu'elle n'a pas à prendre en considération ces éléments.

La motivation n'est pas adéquate

Les documents ont dès lors bien un rapport étroit avec la situation pe.

L'argumentation ne répond donc pas à la problématique personnelle de la partie requérante et viole dès lors les dispositions visées au moyen.

La décision réfute toute l'argumentation visant l'article 8 de la CEDH, de manière générale et totalement stéréotypée, sans jamais rencontrer la situation personnelle et concrète de la famille.

La partie requérante s'en réfère quant à ce pour le surplus à l'argumentation formulée quant à la longueur du séjour et son intégration, les deux éléments étant connexes.

La décision stéréotypée n'examinant pas concrètement les éléments avancés également mais particulièrement sous l'angle non d'une impossibilité de recours mais d'une difficulté particulière de retour, viole les dispositions et le principe de proportionnalité des décisions administratives.

Le Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision;

La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

L'article 41 de la charte consacre le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qu'il affecterait défavorablement ne soit pris à son encontre ;

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent:

«(11) Il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées. [...]

[...]

(13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. [...] Les États membres devraient pouvoir avoir recours à différentes possibilités pour contrôler le retour forcé.

[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit:

«La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme.»

L'article 2 de la directive 2008/115 dispose:

«1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.

[...]»

En l'espèce, les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte],

En l'espèce, il est évident que les droits de la défense de la partie requérante ont été violés, du fait que la partie requérante n'a pas été régulièrement entendue préalablement aux décisions entreprises ;

La partie adverse viole le principe général du respect des droits de la défense et porte atteinte aux intérêts du requérant tels qu'ils lui sont reconnus par les articles l'article 41 de la charte ;

Selon une jurisprudence constante, les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier, figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'Union et consacrés par la Charte (voir, en ce sens, arrêt du 18 juillet 2013, Commission e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P et C-595/10 P, non encore publié au Recueil, points 98 et 99 ainsi que jurisprudence citée). Il est vrai également que le respect de ces droits s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir, en ce sens, arrêt du 22 novembre 2012, M., C-277/11, non encore publié au Recueil, point 86 et jurisprudence citée).

La Cour a toutefois déjà considéré que les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêt du 15 juin 2006, Dokter e.a., C-28/05, Rec. p. I-5431, point 75).

En outre, l'existence d'une violation des droits de la défense doit être appréciée en fonction des circonstances spécifiques de chaque cas d'espèce (voir, en ce sens, arrêt du 25 octobre 2011, Solvay/Commission, C-110/10 P, Rec. p. I-10439, point 63), notamment de la nature de l'acte en cause, du contexte de son adoption et des règles juridiques régissant la matière concernée (arrêt Commission e.a./Kadi, précité, point 102 et jurisprudence citée).

L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union. Lorsque, comme en l'espèce, ni les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect des droits de la défense des ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, ni les conséquences de la méconnaissance de ces droits ne sont fixées par le droit de l'Union, ces conditions et ces conséquences relèvent du droit national pour autant que les mesures arrêtées en ce sens sont du même ordre que celles dont bénéficient les particuliers dans des situations de droit national comparables (principe de l'équivalence) et qu'elles ne rendent pas en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union (principe d'effectivité) (voir en ce sens, notamment, arrêts du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. I-10369, point 38, ainsi que du 19 mai 2011, Iaia e.a., C-452/09, Rec. p. I-4043, point 16).

Pour autant, s'il est loisible aux États membres de permettre l'exercice des droits de la défense de ces ressortissants selon les mêmes modalités que celles retenues pour régir les situations internes, ces modalités doivent être conformes au droit de l'Union et, notamment, ne pas remettre en cause l'effet utile de la directive 2008/115.

C'est donc dans le contexte d'ensemble de la jurisprudence concernant le respect des droits de la défense et du système de la directive 2008/115 que les États membres, dans le cadre de leur autonomie procédurale, doivent, d'une part, déterminer les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect du droit, pour les ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, d'être entendus et, d'autre part, tirer les conséquences de la méconnaissance de ce droit.

La partie adverse fait preuve d'un manque de minutie et n'a pas correctement motivé sa décision au sens de l'article 62 visé au moyen ;

Il convient donc de suspendre la décision entreprise et de l'annuler ;

L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni) ;

en l'espèce, la décision entreprise viole l'article 3, les obligations qui en découlent telle qu'ici décrites n'étant pas respectées ;

En effet, l'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218). La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence; adde Cour EDH 26 avril 2005, § 66).

Pour apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78; Cour EDH 28 février 2008, Saadi / Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine).

En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011. M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348 ; Cour EDH 5 juillet 2005, Saïd/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100). En même temps, la Cour EDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH (voir Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 79 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 131 ; Cour EDH 4 février 2005, Mamatkulov and Askarov/ Turquie, § 73 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/ Turquie, § 68).

Dans le cas d'espèce, la partie adverse n'examine pas si la décision entreprise ne contrevient pas au principe de non refoulement du requérant et ne l'expose pas à des traitements inhumains et dégradants, également parce que un retour expose la partie requérante démunie à une vie non-conforme à la dignité humaine;

Dès lors qu'il n'appartenait pas au Commissariat général ni au conseil du Contentieux saisi dans le cadre de l'asile de se prononcer sur le non refoulement du requérant et qui ne l'ont d'ailleurs pas fait, la partie adverse devait donc elle-même se prononcer sur le non refoulement et la violation éventuelle de l'article trois de la Convention, ;

Il appartenait donc à la partie adverse d'examiner si le renvoi du requérant, indépendamment de l'application qui été faite des articles 48/3 et 48/4 pouvait constituer une violation de l'article trois de la Convention droits de l'homme ;

En l'occurrence, la partie adverse n'a pas examiné si, indépendamment de l'examen au sens des article 48/3 et 48/4, il n'existe pas d'autres éléments qui pouvaient constituer une violation de l'article trois de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine ;

Le Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision;

La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

L'article 41 de la charte consacre le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qu'il affecterait défavorablement ne soit pris à son encontre ;

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent:

«(11) Il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées. [...]

[...]

(13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. [...] Les États membres devraient pouvoir avoir recours à différentes possibilités pour contrôler le retour forcé.

[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit:

«La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme.»

L'article 2 de la directive 2008/115 dispose:

«1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.

[...]»

En l'espèce, les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte],

En l'espèce, il est évident que les droits de la défense de la partie requérante ont été violés, du fait que la partie requérante n'a pas été régulièrement entendue préalablement à la décision entreprise ;

La partie adverse viole le principe général du respect des droits de la défense et porte atteinte aux intérêts du requérant tels qu'ils lui sont reconnus par les articles l'article 41 de la charte ;

Selon une jurisprudence constante, les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier, figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'Union et consacrés par la Charte (voir, en ce sens, arrêt du 18 juillet 2013, Commission e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P et C-595/10 P, non encore publié au Recueil, points 98 et 99 ainsi que jurisprudence citée). Il est vrai également que le respect de ces droits s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir, en ce sens, arrêt du 22 novembre 2012, M., C-277/11, non encore publié au Recueil, point 86 et jurisprudence citée).

La Cour a toutefois déjà considéré que les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêt du 15 juin 2006, Dokter e.a., C-28/05, Rec. p. I-5431, point 75).

En outre, l'existence d'une violation des droits de la défense doit être appréciée en fonction des circonstances spécifiques de chaque cas d'espèce (voir, en ce sens, arrêt du 25 octobre 2011, Solvay/Commission, C-110/10 P, Rec. p. I-10439, point 63), notamment de la nature de l'acte en cause, du contexte de son adoption et des règles juridiques régissant la matière concernée (arrêt Commission e.a./Kadi, précité, point 102 et jurisprudence citée).

L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union. Lorsque, comme en l'espèce, ni les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect des droits de la défense des ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, ni les conséquences de la méconnaissance de ces droits ne sont fixées par le droit de l'Union, ces conditions et ces conséquences relèvent du droit national pour autant que les mesures arrêtées en ce sens sont du même ordre que celles dont bénéficient les particuliers dans des situations de droit national comparables (principe de l'équivalence) et qu'elles ne rendent pas en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union (principe d'effectivité) (voir en ce sens, notamment, arrêts du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. I-10369, point 38, ainsi que du 19 mai 2011, Iaia e.a., C-452/09, Rec. p. I-4043, point 16).

Pour autant, s'il est loisible aux États membres de permettre l'exercice des droits de la défense de ces ressortissants selon les mêmes modalités que celles retenues pour régir les situations internes, ces modalités doivent être conformes au droit de l'Union et, notamment, ne pas remettre en cause l'effet utile de la directive 2008/115.

C'est donc dans le contexte d'ensemble de la jurisprudence concernant le respect des droits de la défense et du système de la directive 2008/115 que les États membres, dans le cadre de leur autonomie procédurale, doivent, d'une part, déterminer les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect du droit, pour les ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, d'être entendus et, d'autre part, tirer les conséquences de la méconnaissance de ce droit.

Il convient donc de suspendre la décision entreprise et de l'annuler ;"

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 7, 51/4, §1 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Daarnaast voert hij tevens de schending aan van de artikelen 10; 11; 23 en 32 van de Grondwet alsook van Richtlijn 2013/32/EU en van Richtlijn 2005/85/EU. Tenslotte betoogt verzoeker ook dat de artikelen 4, 13 en 14 van het EVRM zijn geschonden. De Raad moet echter vaststellen dat verzoeker voor geen van deze bepalingen uiteenzet op welke manier zij precies worden geschonden door de bestreden beslissing. Bijgevolg is het middel dan ook onontvankelijk in zoverre verzoeker de schending van de bovenvermelde bepalingen aanvoert.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Er wordt in de motieven van deze beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde motiveert dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De ‘buitengewone omstandigheden’ strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In casu wordt verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard omdat de door hem aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Verzoeker is het hier niet mee eens. Verzoeker betoogt in eerste instantie dat de gemachtigde een voorwaarde aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet toevoegt waar hij zou vereisen dat verzoeker reeds legaal op het Belgische grondgebied heeft verbleven teneinde een verblijfsaanvraag met toepassing van deze bepaling in te kunnen dienen. Er dient echter te worden opgemerkt dat uit de loutere verwijzing naar de 8 verzoeken om internationale bescherming die verzoeker heeft ingediend, niet blijkt dat de gemachtigde een dergelijke voorwaarde stelt. Verzoeker voert in zijn verblijfsaanvraag van 27 april 2021, waarvan zich een afschrift in het administratief dossier bevindt, aan dat hij België in 2015 is binnengekomen in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing onderzocht of de duur van deze procedures op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt die zou rechtvaardigen dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag in België indient. De gemachtigde stelt echter nergens dat een voorafgaand legaal verblijf op het grondgebied een voorwaarde is om een ontvankelijke verblijfsaanvraag in te kunnen dienen met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek is aldus niet dienstig.

In die zin bekritiseert verzoeker eveneens dat zijn langdurig verblijf in België weldegelijk als een buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard. Hij stelt het volgende: *“Ce maintien dans le pays doit être reconnu comme fondé, dès lors que votre Conseil a annulé la décision de la partie adverse d’irrecevabilité du 06.02.2013 mais que la partie adverse l’a elle-même déclarée recevable le 19.04.2017, soit globalement quelques 5 ans après l’introduction de la demande”*. De Raad stelt echter vast dat de gemachtigde op 6 februari 2013 geen onontvankelijkheidsbeslissing heeft genomen inzake enige verblijfsaanvraag van verzoeker. Meer nog, verzoeker betoogt dat hij slechts in 2015 België voor het eerst binnenkwam. In het administratief dossier is dus ook geen enkele verblijfsaanvraag van vóór 2015 te vinden. Verzoekers kritiek is dus niet ernstig.

Waar verzoeker de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aanvoert, volstaat het erop te wijzen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft. Aldus is artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet van toepassing en kan verzoeker zich niet dienstig op de schending ervan beroepen.

Verzoeker betoogt voorts dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij een Poolse partner heeft die legaal in België verblijft. Verzoeker stelt duidelijk te hebben aangegeven waarom zijn partner hem niet kan vergezellen naar Irak. Zo verwijst hij naar het feit dat zijn partner een job heeft die ze niet kan achterlaten, aangezien dit één van de voorwaarden van haar verblijfsrecht uitmaakt. Vervolgens stelt verzoeker dat zijn partner christen is en nog gehuwd met haar echtgenoot in Polen, waardoor zij in de Iraakse maatschappij niet zal worden aanvaard.

De gemachtigde heeft, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, wel rekening gehouden met het bestaan van verzoekers partner. Zo motiveert hij in de bestreden beslissing als volgt:

“Verder verklaart betrokkene dat hij een relatie heeft met mevrouw G. (...) (ov: (...)), dewelke over een legaal verblijf beschikt. Hij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn partner, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om hem te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Uit het administratief dossier blijkt daarnaast dat betrokkene sinds 01.09.2022 niet meer op hetzelfde adres verblijft als mevrouw G. (...), het is onduidelijk of betrokkene nog een relatie heeft met mevrouw G. (...).

(...)

Wat betreft het feit dat betrokkene niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar Irak omwille van de relatie met een Christen, dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om als buitengewone omstandigheden aanvaard te worden. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding dat betrokkene omwille van de relatie niet zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

De gemachtigde motiveert dat verzoeker en zijn Poolse partner hun samenwoning op 1 september 2022 hebben stopgezet. Aldus is het onduidelijk of verzoeker nog steeds een relatie heeft met haar. Ten aanzien van dit motief zet verzoeker geen enkele kritiek uiteen, noch brengt hij enig bewijsstuk bij waaruit blijkt dat hij nog steeds een relatie heeft met de dame in kwestie. Aldus motiveert de gemachtigde terecht dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat verzoeker nog een partner heeft in België.

In de hypothese dat verzoeker nog steeds een relatie heeft met de dame in kwestie, motiveert de gemachtigde dat verzoeker niet aantoont dat het voor mevrouw onmogelijk is om hem te vergezellen naar Irak om daar samen de beslissing in het kader van verzoekers verblijfsaanvraag af te wachten. Verzoeker zet in zijn verblijfsaanvraag van 27 april 2021 uiteen dat hij samenwoont met een katholieke, Poolse dame die nog steeds is gehuwd met iemand anders. Hij stelt dat zij bij een terugkeer naar Irak volledig afgezonderd zouden zijn terwijl 'de clan' in Irak een heel belangrijk element is. Volgens verzoeker is het uitgesloten dat zijn partner hem zou vergezellen in Irak *"wegens evidente veiligheidsredenen, te linken zowel aan de algemene veiligheidssituatie in Irak maar ook, en zelfs voornamelijk, aan de persoonlijke situatie van het koppel"*.

De Raad bemerkt dat het niet onredelijk noch onzorgvuldig is te oordelen dat verzoeker niet aantoont dat het voor zijn partner onmogelijk is om samen met hem naar Irak te reizen, nu hij zich in zijn verblijfsaanvraag beperkt tot een zeer algemeen betoog daaromtrent. Verzoeker voert dan wel aan dat zijn omgeving in Irak niet kan aanvaarden dat hij een relatie heeft met een dame die katholiek is en die nog gehuwd is met iemand anders, doch hij brengt geen enkel begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn beweringen. Met dergelijke loze beweringen, die niet worden ondersteund door enig bewijsstuk, kan verzoeker niet aantonen dat zijn partner hem niet kan vergezellen in Irak. Waar hij voor het eerst in het kader van de huidige procedure kenbaar maakt dat zijn partner een job heeft in België en deze omwille van haar verblijfssituatie niet kan achterlaten, stelt de Raad vast dat verzoeker dit gegeven niet heeft opgenomen in zijn verblijfsaanvraag van 27 april 2021. Hij kan van verweerder dan ook niet rechtmatig verwachten met deze informatie rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing aangezien deze informatie hem op dat moment niet bekend was. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

In het kader van zijn relatie met de Poolse dame, beroept verzoeker zich tevens op een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op zijn relatie met een Poolse onderdaan. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar dat het ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (cf. EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (cf. EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In casu motiveert de gemachtigde dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 1 september 2022 niet meer op hetzelfde adres verblijft als zijn partner, waardoor het onduidelijk is of betrokkene nog steeds een relatie heeft met haar. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van de huidige procedure geen enkel stuk bijbrengt waaruit blijkt dat zij eventueel opnieuw en/of nog steeds samenwonen. Verzoeker brengt evenmin enig ander stuk bij waaruit blijkt dat de relatie na 1 september 2022 nog is verdergezet. Bijgevolg is niet aangetoond dat de relatie nog bestaat op het moment van het nemen van

de bestreden beslissing, waardoor er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze bepaling wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker bekritiseert verder het motief van de bestreden beslissing waar de gemachtigde het onwaarschijnlijk acht dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Irak. Hij betoogt dat hij het land heeft verlaten toen hij achttien jaar oud was en hij inmiddels reeds negentwintig jaar oud is. Verzoeker meent dat door het verloop van deze periode en door de oorlog in het land, zijn familiale en sociale relaties teniet zijn gegaan. Hij stelt dat hij in de tussentijd volwassen is geworden en een erg verschillende levenswijze heeft aangenomen. Hij betoogt dat hij omwille van deze levenswijze niet meer wordt aanvaard door zijn sociaal netwerk in Irak.

De beweringen van verzoeker stroken echter niet met de elementen van de bestreden beslissing en van het administratief dossier. In zijn verblijfsaanvraag verklaart verzoeker immers dat hij in België is aangekomen in 2015. Uit het administratief dossier blijkt dat hij in 2015 ook voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende. In 2015 was verzoeker tweeëntwintig jaar oud. Uit de door hem aangebrachte informatie kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat hij Irak reeds heeft verlaten toen hij achttien jaar oud was. Zo motiveert de gemachtigde dan ook in de bestreden beslissing dat verzoeker ruim tweeëntwintig jaar in Irak heeft verbleven en dat zijn verblijf in België geenszins kan worden vergeleken met zijn relaties in het land van herkomst.

Opnieuw moet de Raad vaststellen dat verzoeker geen concrete bewijsstukken bijbrengt die zijn kritiek op de bestreden beslissing kunnen ondersteunen. Zo brengt hij geen enkel bewijs bij van het feit dat hij reeds op zijn achttiende en niet op zijn tweeëntwintigste Irak zou hebben verlaten, noch van het feit dat hij geen familie en/of sociaal netwerk meer zou hebben in Irak. Dat verzoekers familie zich nog in Irak bevindt, staat bovendien niet ter discussie. Verzoeker geeft in zijn verblijfsaanvraag immers zelf aan dat zijn gezin in Irak zijn relatie met zijn Poolse partner afkeurt en dat hij bij een terugkeer naar Irak dan ook volledig van zijn familie afgezonderd zou zijn. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat het onwaarschijnlijk is dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst.

Vervolgens betoogt verzoeker dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de onveiligheidssituatie in Irak. Er kan worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag verwijst naar de gezondheidscrisis die is ontstaan als gevolg van het COVID-19 virus. De gemachtigde heeft hiermee rekening gehouden in zijn beslissing, aangezien hij motiveert dat het negatief reisadvies voor Irak enkel geldt voor toeristische reizen en *in casu* dus geen belemmering vormt. Verzoeker verklaart het oneens te zijn met dit motief, doch toont het tegendeel niet aan. Wat betreft de coronamaatregelen, motiveert de gemachtigde dat betrokkene niet aantoont dat er geen internationale vluchten naar Irak of Jordanië worden georganiseerd omwille van de COVID-19 pandemie. Verzoeker toont niet aan dat hij vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Irak of Jordanië te reizen om aldaar via de gewone procedure een verblijfsaanvraag in te dienen. Waar verzoeker zich beroept op de algemene onveiligheid en de nog steeds chaotische situatie in Irak, bemerkt de Raad dat dit element niet terug te vinden is in de verblijfsaanvraag van 27 april 2021. Het komt aan verzoeker toe om alle volgens hem relevante elementen in zijn verblijfsaanvraag op te nemen. Hij kan niet van verweerder verwachten rekening te houden met elementen die hij niet kenbaar heeft gemaakt in zijn verblijfsaanvraag.

Verzoeker bekritiseert verder dat de elementen omtrent zijn verblijf en integratie in België niet als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. De gemachtigde heeft echter correct, met verwijzing naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, gemotiveerd dat dergelijke elementen niet verantwoordend dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en worden in de ontvankelijkheidsfase niet onderzocht. De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt inderdaad steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat het in zijn specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Verzoeker bekritiseert dat de gemachtigde onvoldoende heeft onderzocht of hij bij een terugkeer naar Irak zou worden blootgesteld aan een risico zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. Hij stelt daarentegen dat

hij in Irak geen menswaardig leven kan leiden aangezien hij nooit enig recht zou hebben geopend wegens zijn lange afwezigheid. Hij verwijst hierbij eveneens naar het feit dat hij door zijn familie verstoten is wegens zijn relatie met een getrouwde, katholieke vrouw.

De Raad bemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In eerste instantie kan er dienstig worden verwezen naar de bovenstaande bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, waaruit reeds is gebleken dat verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met deze vrouw niet aannemelijk maakt. Verzoeker toont niet aan dat hij op het moment van de bestreden beslissing nog een relatie had met deze dame. Hij zet niet uiteen op welke wijze het enkele feit dat hij een relatie met de betrokken dame heeft gehad, een relatie waarvan het bestaan *nota bene* niet meer wordt aangetoond, ervoor zou zorgen dat hij in Irak het risico loopt te worden onderworpen aan folteringen of mensonterende behandelingen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert in het licht van de COVID-19 pandemie. De gemachtigde heeft hieromtrent weldegelijk gemotiveerd: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering dat betrokkene het risico zou lopen op ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM en de vermelding van de dodelijke epidemie volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden”*. Verzoeker slaagt er met zijn algemeen betoog niet in dit motief te weerleggen. Waar verzoeker verder nog betoogt dat de gemachtigde verplicht is om de algemene veiligheidssituatie van het land waarnaar hij mag worden teruggestuurd te onderzoeken in het licht van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad wederom dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wordt hij door middel van de bestreden beslissing niet verwijderd naar Irak, waardoor een dergelijk onderzoek *in casu* niet is vereist. De gemachtigde is daarentegen wel verplicht alle door verzoeker aangevoerde elementen zorgvuldig te onderzoeken, hetgeen ook is gebeurd. Minstens toont verzoeker het tegendeel niet aan.

Vervolgens voert verzoeker een schending van het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest aan. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

In casu wordt verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Een dergelijke beslissing geeft echter op geen enkele wijze uitvoering aan het Unierecht daar zij werd getroffen op grond van louter nationale wetgeving. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde enkel heeft onderzocht of de aangevoerde elementen het hem ‘onmogelijk’ maken om in Irak de verblijfsaanvraag in te dienen, zonder dat hij heeft onderzocht of deze elementen het hem tevens ‘bijzonder moeilijk’ zouden kunnen maken dit te doen.

Er dient daarnaast eveneens te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd.

Uit artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan tenslotte niet worden afgeleid dat een element dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in zijn verblijfsaanvraag, noch in zijn verzoekschrift heeft verzoeker gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen genomen hem alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN